

محاصره شهرها از طریق روستاها
طرح مخرب گسترش
بنگاه های کوچک اقتصادی
آناهیتا احمدی

«شرایط گسترش بنگاه های کوچک اقتصادی زود بازده و کار آفرین اعلام شد»- روزنامه کار و کارگر 84/9/9 (شماره 4295)

« آئین نامه اجرایی گسترش بنگاه های کوچک اقتصادی زود بازده و کار آفرین را تصویب کرد» مصوبه هیات دولت.

ظاهرا دولت احمدی نژاد می خواهد ابتدا تمام تولید و اشتغال موجود را از بین ببرد و سپس با ایجاد بنگاه های جدید به تولید مطابق سلیقه خود سر و سامان بدهند. یعنی همان تجربه فاجعه بار تبدیل صنایع چین به صنایع کوچک و انتقال آنها از شهر به روستاها در آستانه انقلاب فرهنگی این کشور!

هیچ کسی نمی تواند با ایجاد و توسعه بنگاه های جدید و ایجاد اشتغال جدید مخالفت کند، ولی مسئله مهم اولویت اول است، که ابتدا به جای بنگاه های جدید (که با کمال تأسف معلوم نیست این بنگاه ها در چه شاخه ای از تولید قرار دارند، تولید آنها می خواهد به مصرف داخل کشور یا برای صادرات ساماندهی شود) سعی شود بنگاه های ورشکسته کفش، کارخانه های کفش، کارخانه های تولید قند و شکر، باغات تولید چای، کارخانه های نساجی، کارخانه های لوازم خانگی و صد ها بنگاه و کارخانه در حال تعطیلی و در حال ورشکستگی را ساماندهی شود و سپس و یا همراه با آن دست طرحی هم برای ایجاد بنگاه های کوچک اقتصادی زودبازده و کارآفرین در روستاها پیاده شود.

اما اکنون چنین سمت گیری را شاهد نیستیم. بجای آنکه جلوی واردات بی رویه و رسمی و قاچاق و نیز دروازه های باز گمرکی که باعث نابودی تولیدات داخلی شده گرفته شود تا تولیدات موجود داخلی موجود از نابودی کامل نجات یابد، پول بی زبان نفت را می خواهند جهت ایجاد بنگاه های جدید کوچک استفاده کنند، بدون آنکه فکری به حال بنگاه ها و کارگاه هاو کارخانه های موجود ورشکسته و در حال ورشکستگی بکنید، بدون آنکه فکری برای واردات 50 میلیارد دلاری کرده باشند.

(3) خصوصی سازی افسار گسیخته : شما بهتر است بجای ایجاد بنگاه های جدید حداقل روزنامه کار و کارگر را در يك ماه اخیر (سه ماه دولت جدید) بخوانید، مسلما خواهید دید که خصوصی سازی (خودمانی سازی، غارتگری، غارت بیت المال) که بر خلاف اصل 44 قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران است، ده هاو صد ها کارخانه و بنگاه های دولتی را به نابودی کاملی رسانده و همگی را یا تعطیل کرده و یا در حال تعطیل کردن می باشد، بهتر نیست فکری به حال تولید کنونی بکنی؟

به فرض که میلیارد ها تومان هم هزینه ایجاد بنگاه های کوچک و زود بازده شد، از کجا معلوم که در آینده سر نوشت آنها نیز به همان سرنوشت فاجعه بار کارگاه های کفش و کارخانه های کفش ایران، کفش وین، کفش بلا، کفش ملی، کارخانه قند دزفول، کارخانه زاینده رود، کارخانه آزمایش، کارخانه بلر، کارخانه پروفیل پارس، کارخانه پوشینه بافت قزوین، کارخانه پارس قوطی، کارخانه کربن ایران، کارخانه صنایع پوشش ایران، معدن ذغال سنگ البرز مرکزی، گونی بافی ارومیه، سیوان راه ساز ارومیه، خوی ریس، آب تن و 30 واحد بحران زده و در حال تعطیلی در استان آذربایجان غربی (روزنامه کار و کارگر

84/8/29 صفحه 9) و هزاران کار گاه و بنگاه و کارخانه بحران زده و در حال نابودی دیگر در سراسر کشور دچار نشود؟

فکری برای دگرگونی اساسی ساختار و زیربنای اقتصاد ایران باید کرد و به سلطه سیستم تجاری و غیر تولیدی بر کشور خاتمه بخشید، که چنین عزم و اندیشه و تصمیمی را در دولت احمدی نژاد شاهد نیستیم. اگر خلاف این بود، احمدی نژاد بجای حرف هائی که صرفاً برای فریب دادن مردم غارت شده و فقیر می زند، از تغییر و ضرورت طرد سیاستهای لیبرالیستی و نئولیبرالیستی 16-17 سال اخیر سخن می گفت که اکنون در قالب برنامه چشم انداز 20 ساله تنظیم و دولت او نیز مجری آن است!

در این صورت باید دروازه های باز گمرکی که در سال 83، 50 میلیارد دلار واردات از آن عبور کرده بسته می شد.